

**“Eörsi István szerint utcalányok voltunk” –
Lejáratás és élet-halál küzdelem (Stefka István,
Médiaháború, 9. rész)**

Stefka István

AZ ÖREG BLOG

2020. június 1. 13:14

Folytatódik Stefka István médiaháborús sorozata. Már 1992-ben jártunk, amikor a bolsevik MÚOSZ-szal szemben megalapították a Magyar Újságírók Közösségét, ami nyíltan kimondta: sajtótisztességet akar a bemocskolt sajtószabadság kifejezés helyett. Ennek ellenére azonnal hadjárat indult ellenük, és a létező összes eszközzel megpróbálták lejáratni. Bár eleinte arról volt szó, hogy a MÚOSZ átad valamit összeharácsolt vagyonából, hogy a másik szervezet is lélegezni tudjon, ebből persze semmi sem lett. A lejáratás módszere ma már unalomig ismerős: nőgyűlölettel, provincializmussal, kirekesztéssel és fasizmussal vádolták az MDF mellett kiállókat. Olyan értelmiségiek vezették ezt a harcot, mint az az **Eörsi István**, aki utcalányoknak nevezte ötvenhat hősnőit csak azért, mert politikai ellenfeleik lettek a rendszerváltoztatás után. „Az Öreg” nem felejt, a médiaháború belülről, 9. rész.

Eörsi István szerint utcalányok voltunk – ezt **Tollasi Ilona forradalmár**, a Baross téri fegyveres csoport egyik tagja mondta nekem egy régi interjúban. Ez azért jutott eszembe, mert a [médiaháború sorozat 8. részében](#) **Eörsi** álságos módon a nők védelmében lépett fel „ellenem”. **Eörsi** ezt írta a *Kanfőlény* című cikkében, íme az idézet: „...de nem nyugszom bele abba a hangnembe, amelyet Mihancsik Zsófiával szemben használ Stefka. Már a harmadik bekezdésben Mihancsik kisasszonynak nevezi, aztán kétszer Zsófiának is. Jó, hogy nem küldi kötényesen konyhába, nem parancsol a kezébe főzőkanalat és nem dördül rá: >Az asszony verve jó!<... Valakinek gunyorosan a női mivoltára hivatkozni politikai vitában, ellenséges hangnemű cikkben olyan indulatról tanúskodik, amelyet kisebbségekkel szemben szokott szabadjára engedni a többség büszke képviselője.

„A mi patriarchális-provinciális közéletünkben a >nő< épp-úgy alacsonyabbrendű kisebbséget jelöl, mint a >cigány<, a >zsídó<, a >buzi<.”

Helyben vagyunk. Niedermüller Péter mostani **botrányos kijelentését hallom vissza**, aki a fehér, hetero keresztényeket „*rémisztő képződményeknek*” nevezi. Visszatekintve a csaknem harminc évvel ezelőtti cikkpárbajra, csak annyit mondhatok, ha hibát vagy udvariatlanságot követtem el, akkor **Eörsi Istvántól** posztumusz – hiszen nem él már közöttünk – bocsánatot kérek. De sajnós szélsőséges, téves liberalizmusa a mai napig károsan hat.

NINCS OKUNK BOCSÁNATOT KÉRNI

Ezzel fejeztem be a médiaháború nyolcadik részét. Aztán rájöttem, hogy mégsem kérek bocsánatot posztumusz sem, mivel nincs miért. Eszembe jutott Tollasi Ilona, ez a tiszta asszony, akit **Biszkuné, dr. Tóth Matild** (annak a Biszku belügyminiszternek, az MSZMP KB titkárának a felesége, akinek férje még a rendszerváltás után is ellenforradalomnak nevezte az 1956-os forradalmat) ítélte el hét és fél évre.

Tollasi Ilonának az volt a bűne, hogy a konyhán dolgozott és ételt főzött a többi lánnyal együtt a szabadságharcosoknak. Aztán november 4-e után a Péterfy Sándor utcai kórházból vitték ki a röplapokat. A rendszerváltás után a mátyásföldi szovjet laktanyában kapott egy 15 négyzetméteres lakást. Ez volt a "jutalma".

Ott kerestem meg még régen, és az interjúban ezt jegyezte meg **Eörsiről**: „– Azt írta rólunk egyik könyvében, hogy utcalányok voltunk és nem forradalmárok. Honnan vette ezt a hazugságot s milyen jogon veszi magának ezt a bátorságot, hogy ilyeneket írjon? Én munkáslány voltam és a szabadságunkért harcoltam”.

[Ez a beszélgetés is olvasható [Otvenhatarcai.hu oldalunkon](http://Otvenhatarcai.hu).]

Ha a mérleg nyelvét nézzük, akkor ki rendelkezik kanfölnnyel?

Én, aki kisasszonynak neveztem Mihancsik Zófiát vagy **Eörsi István**, aki „lekurvázta” a forradalomban résztvevő lányokat, asszonyokat? Visszaemlékezve döbbsentem rá, hogy az ilyesfajta liberális magyar értelmiségi mennyire lebecsülte, semmibe vette a nőket és mennyire lenézte a munkásokat. S még ő beszélt kanfölnnyről.

LENNÉL A MAGYAR RÁDIÓ ALELNÖKE?

De térjünk vissza 1991-be. Az egyik este telefonált Kulin Ferenc, az MDF kulturális, oktatási, tudományos, sport, tv-és sajtóbizottságának parlamenti elnöke. „Pista – szólalt meg. – Vállalnád, hogy a Magyar Rádió általános alelnöke lennél? Az MDF-ben többen támogatnának. Most ne válaszolj. Gondolkodj! Holnap beszéljünk!” – majd lerakta a telefont.

Persze megdöbbsentem. Egész éjszaka nem aludtam. Tudtam, hogy ez nagy falat, nagy megtiszteltetés. Jól ismertem a rádiót, de sok volt már az ellenségem, és zajlott a médiaharc.

Egyértelmű volt, hogy a vezető kormánypárt, az MDF csalódott a televízió (Hankiss Elemér) és a rádió elnökében (Gombár Csaba) is. Mindketten hagyták, hogy intézményeikben elszabaduljon a pokol, és a fékevesztett balliberális újságírók válogatás nélkül támadják a kormány rendszerváltoztató intézkedéseit. Magyarán: nem közszolgálati módon irányítottak. Az MDF-nek ugyanakkor szüksége lett volna a pártatlan híradásokra, hiszen már az is nagy eredmény lett volna számára.

Kulinnak másnap választ adtam. Igen, vállalom, de egy feltétellel, ha a másik rádiós alelnök, aki a kulturális ügyekkel foglalkozik, Bakonyi Péter kollégám lesz. Ismertem jól, egy húron pendültünk, egy szobában dolgoztunk, ő is készített tényfeltáró

dokumentum-műsorokat, azon túl könyvei jelentek meg, és benne volt az irodalmi, kulturális életben.

Aztán Péter nem volt elvakult, hanem normális liberálisként élte életét. Felcsillant a remény, hogy a közszolgálati rádió az MSZMP uralma után ne maradjon továbbra is pártrádió, az SZDSZ-MSZP szócsöve.

Pörögtek az események. Három nap múlva a parlamentbe hívtak bennünket. Bakonyi Péterrel Kulin Ferenc parlamenti szobájába mentünk, ahol Csurka István és ő várt ránk. Jót beszélgettünk a média helyzetéről, a Magyar Rádióban kialakult viszonyokról és a mi elképzeléseinkről a rádió jövőjét illetően. Aztán elbúcsúztunk azzal, hogy a folytatás következik.

MÉGSEM LETTEM ALELNÖK

Folytatás nem következett.

A rádió híreiből tudtam meg néhány hónappal később (1991. július ötödikén), hogy a miniszterelnök a Magyar Rádió alelnökeinek Király Editet, Sediánszky Jánost és Rózsa T. Endrét, a Televízió alelnökeinek pedig Bányai Gábort, Chrudinák Alajost és Peták Istvánt jelölte.

Az Országgyűlés kulturális bizottsága támogatta a Rádió, illetve a Televízió alelnökjelöltjeinek kinevezését, de a testület határozata csak a kormánypárti képviselők véleményét tükrözte, mert az ellenzék a tanácskozás elején kivonult az ülésről. A Televízió elnöke, Hankiss Elemér pedig feleslegesnek tartotta az alelnökök kinevezését.

A Rádiós Kamara állásfoglalásában kijelentette, hogy az intézmény alelnökeinek kijelölésében a kormányfőt nem szakmai szempontok, hanem kizárólag politikai megfontolások vezették. A Rádió és a Televízió alelnökeinek kinevezésével a MÚOSZ elnöksége sem értett egyet. Állt a bál.

1990. Antall József (b), Hankiss Elemér (k) és Gombár Csaba (j) beszélgetnek, miután Hankiss Elemér a Magyar Televízió és Gombár Csaba a Magyar Rádió újonnan kinevezett elnökei lettek / Fotó: MTI

Hogy mi lehetett a háttérben, kik mozgatták a sakkfigurákat, kik hozták az újabb és újabb jelölteket, arról csak sejtéseim voltak. Végül is nem kellettünk. Nekem személy szerint nem volt ellenemre a három új versenyző jelölése.

Persze Göncz Árpád köztársasági elnök – az SZDSZ nyílt vagy informális utasításainak megfelelően – nem írta alá kinevezésüket, hirtelen nem találta a tollát, és ezzel tovább mélyítette a médiaháborús árkot, a politikai szakadékot. Az alelnöki jelölések kudarcra voltak ítélve, csak akkor ezt még nem tudtuk. Azzal senki sem törődött, hogy ez a színjáték milyen súlyos sebeket ejt egyes alelnök-jelöltekben, különösen Király Editben.

VÉGE A SZOVJET VÁSÁRNAK!

A médiaháború felfelé ívelő szakaszában a magyarság számára nagyon fontos esemény történt. A negyvenhét évig tartó megszállás után, Viktor Silov altábornagy személyében **az utolsó szovjet katona is elhagyta Magyarországot területét.** Ennek emlékére az Országgyűlés a 2001. évi XVII. törvényben nemzeti emléknappá nyilvánította június 19-ét.

Csurka István szokásához híven szarkasztikusan írt erről a napról, Elementek (1991. 06. 30.) című írásában. „... A csapatok elvonultak, itt hagyták telephelyeiket, itt

hagytak maguk után rengeteg romot és piszkot – ezt még kibírnánk –, de sajnós az ideiglenesség nyomasztó tudatát is.”

Majd a lényegét fogalmazta meg csaknem harminc évvel ezelőtt:

„...miután békével elhurcolkodtak, nekünk az árnyékukkal és az itthagytott hazugságaik továbbmondóival, a makacs hatalom-mániákusokkal kell megküzdenünk, és a magunk csendes és elszánt, de mindenkor békés és emberi módján leszámolnunk. Ki kell úznunk az ideiglenesség tudatát saját lelkünkéből... Szemükbe kell mondani: letelt az idő ideiglenesség várispánjai, hazugság kulcsárjai, fogdmegek, szolgák és fakezű dobosok. Vége a szovjet vásárnak!”

A következő fotón azért érdemes elidőzni. Annus Antal altábornagy, a Honvédelmi Minisztérium államtitkára ünnepélyes keretek között búcsút vesz Viktor Silov altábornagytól / Fotó: MTI

Annus Antal altábornagy, a Honvédelmi Minisztérium államtitkára (b) ünnepélyes keretek között búcsút vesz Viktor Silov (j) altábornagytól / Fotó: MTI

GRÁL-LOVAGOK ÉS A POLIHISZTOR – ÍGY GÚNYOLODOTT A HÓCIPŐ

„Az új szentély grál-lovagjai... és a polihisztor” – ezzel a címmel gúnyolódott a Farkasházy-féle Hócipő rajtunk 1992. február 6-án. A cikkben a képeken látható volt többek között Benedek István polihisztor professzor, Rózsa T. Endre, Regös Sándor, Gyapay Dénes, Pálfy G. István, Moldoványi Ákos, Kósa Csaba és jómagam.

Később ugyanez a satirikus hetilap már Aranyketrecnek nevezte az új újságíró-szervezetet, a Magyar Újságírók Közösségét. Nyilván utalva Benedek István könyvére, ahol az aranyketrecbe bolondokat zártak.

ÉS VÉGRE MEGALAKULT A MŰK

1992-ben jártunk, ekkor már az új újságíró-szervezet megalapítását nem lehetett tovább halasztani, Antall József miniszterelnök is ezt javasolta. Egyre nyilvánvalóbbá vált, hogy a **Magyar Újságírók Szövetség örökre bolsevik szervezet marad.**

[Arról, hogy ez még ma is így van, [cikkünk itt olvasható](#)]. A sajtóban teljesen elmaradt a rendszerváltás.

A MÚOSZ képtelen volt az erkölcsi megújulásra. Emiatt a Sajtószabadság Klub 1992. január 18-án a budapesti Gellért Szálló különtermében megtartotta országos tanácskozását. A budapesti szerkesztőségek mellett az újságírók küldöttei jelentős számban eljöttek Debrecenből, Szegedről, Miskolcra, Szombathelyről, Kecskemétre, Kőszegről és más településekről.

A résztvevők határozatot hoztak, hogy életre hívnak egy új újságíró-szövetséget, amely nemzeti ünnepünk előtt egy nappal, március 14-ére összehívja alakuló közgyűlését.

A Földművelésügyi Minisztérium zsúfolásig megtelt dísztermében 1992. március 14-én megalakult a Magyar Újságírók Közössége (MÚK), amelynek tiszteletbeli elnöke Benedek István orvosprofesszor, elnöke Kósa Csaba lett, főtítkárává pedig Stefka Istvánt választották.

Megválasztották az elnökség tagjait is: Chrudinák Alajost, Fekete Gyulát, Fábíán Gyulát, Járai Juditot, Király Editet, Kővári Pétert, Kocsis L. Mihályt, Moldoványi Ákost, Murányi Lászlót, Pálfy G. Istvánt és Vödrös Attilát.

Tárgyal a MÚK, Stefka István főtítkár, mellette Kósa Csaba elnök / Forrás: PS

Újságírók, értelmiségiek jöttek el balról is, jobbról is, a népi és a polgári oldalról is, olyan emberek, akik megjárták Rákosi- és Kádár börtöneit, és egy közös volt bennük, a nemzeti önazonosság vállalása és az, hogy más újságírást akartak mint ami eddig volt. Ott voltak a padsorok között Lócsei Pál, Obersovszky Gyula, Bor Ambrus, Solymár József, Szuhay Balázs, Makovecz Imre, Gross Arnold, Szervátiusz Tibor és még nagyon sokan.

A hátsó sorokban ott figyelt Farkasházy Tivadar, a hirtelen rabló-privatizációval meggazdagodott, a Co-Nexus Rt. által támogatott Hócipő főszerkesztője is. „Teddy” nyilván nem a támogatás szándékával jelent meg.

Akire még emlékszem, az Pesty László csapata, a híres Fekete Doboz volt, és a riporter Betlen János, aki az egész eseményt felvette.

Farkasházyékát az „antalli diktatúrában” természetesen a volt kommunista nomenklátúra támogatta, a Hócipőt az Athenaum Nyomda állította elő, és a szintén baráti csapat, a Magyar Posta terjesztette. Így könnyű volt. Az újságárus bódében nem alulról kellett előbányászni az újságot, mint a jobboldali Új Magyarországot vagy a Magyar Fórumot.

Ebben a kiadványban volt minden, ami a balliberális oldalnak tetszett. Nagy pénz, nagy foci.

Balatonszárszó, 2016 Farkasházy Tivadar házigazda (b) és Selmeczi Tibor „humoristák” / Fotó: MTI

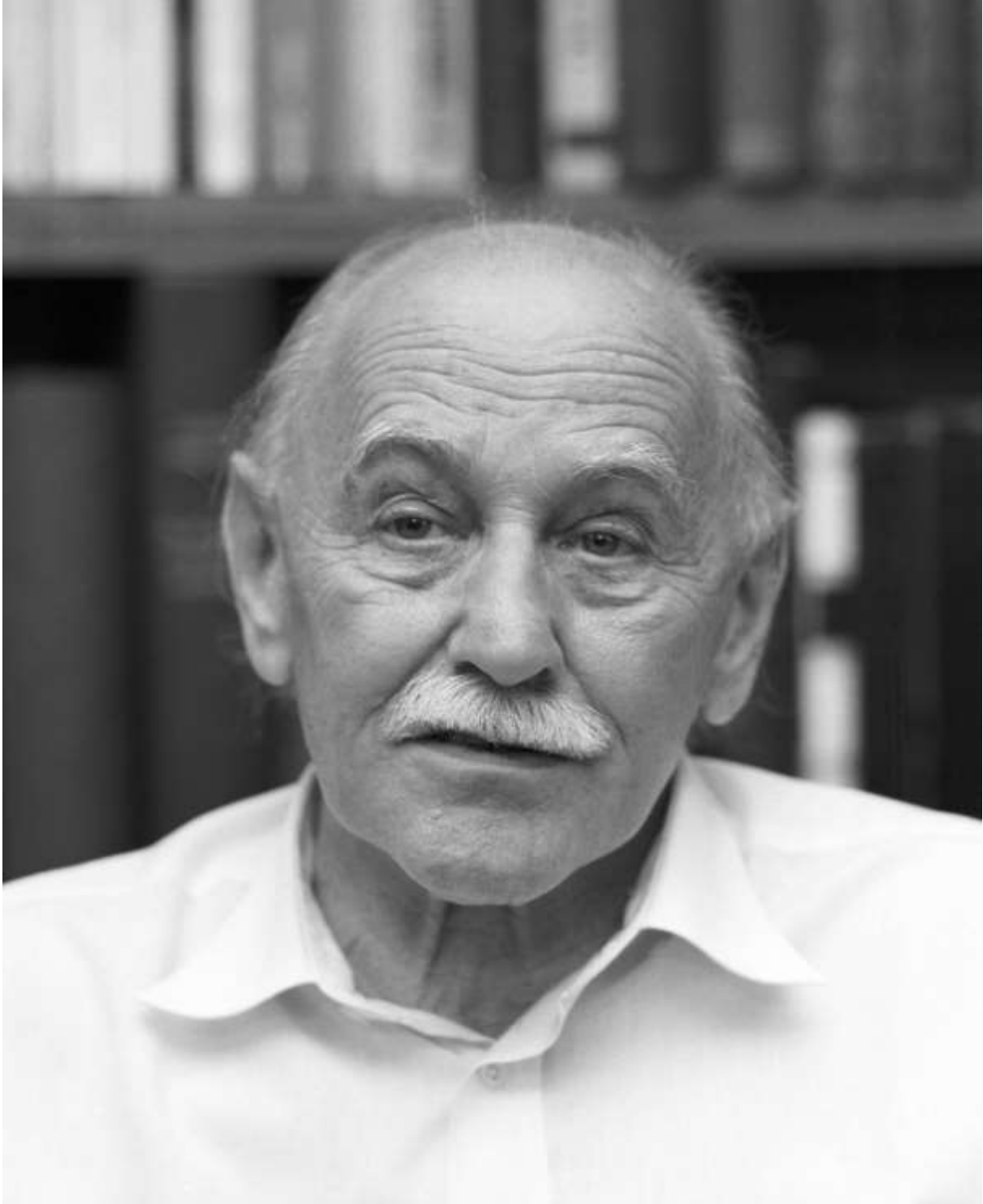
SAJTÓTISZTESSÉGET AKARTUNK A LEJÁRATOTT SAJTÓSZABADSÁG HELYETT

Nem sajtószabadságot, sajtótisztességet akarunk! – az akkor még szélsőliberális és az SZDSZ által támogatott *Magyar Hírlap* 1992. március 16-án ezzel a címmel jelent meg. Benedek István, a MÚK tiszteletbeli elnökének megnyitó beszéde kétségkívül nagy botrányt kavart a politika és a média világában. Világosan látta azt, ami ma is történik velünk. A következőket mondta:

„Veszélyben a haza, új Mohács előtt állunk, amit ki kell védenünk. [taps tört ki]. Önöktől nem tapsot várok, hanem tetteket. Külső és belső ellenség vesz minket körül. Minden pillanatban támadnak minket. A külső ellenség mozgatja a belsőt is.”

Az orvosprofesszor nagy botrányt kavaráó mondata még csak ezután következett, ez volt az, amit a liberális újságírók, a neoliberais értelmiség nem tudott lenyelni. Benedek István ezt mondta:

„Nem akarunk sajtószabadságot, mert az elviselhetetlen mocskolódássá válik, nem akarunk szólásszabadságot, mert mocskolódás lesz belőle. Mi SAJTÓTISZTESSÉGET ÉS SZÓLÁSTISZTESSÉGET AKARUNK.”

Dr. Benedek István Széchenyi-díjas orvos, író / Fotó: MTI

Először fejtette ki valaki a polgári újságírás lényegét.

Sajtótisztesség nélkül nem lehet objektív újságírás, mert a sajtószabadság leple alatt mindenféle hazugságokkal lehet félrevezetni az embereket. Lassan rá kellett jönnünk, hogy a liberális újságírás alig különbözik a bolsevista diktatúra újságírásától. Vagyis csak az lehet igaz, amit az ő lapjaik közölnek.

Ennek megfelelően a magyar balliberális média ordas hazugságokkal mindjárt félremagyarázta a sajtótisztességről alkotott véleményt, és azt kürtölte szét a világnak, hogy az új újságíró szervezet, a MÚK el akarja törölni a sajtó-és szólásszabadságot.

Felidéztek még néhány felszólalást. Makovecz Imre építész köszöntőjében kiemelte, hogy az **újságírói mélységekből ellenőrizhetetlen mennyiségű mocskok jön fel**, fuldoklik a kosztól. Én kifejtettem, hogy az új újságírói közösséget **biztosan megpróbálják majd a különböző erők agresszornak feltüntetni**. Sőt, a Demokratikus Charta nevében nyílt politikai harc indult a médiumok kulcspozícióinak megszerzéséért. Pálffy G. István az újságírók szakmai hozzáértésének fontosságát hangsúlyozta, ebben a kérdésben **nem lényeges a politikai múlt** – szögezte le. Lepies György, a Sajtószakszervezet vezetője felajánlotta, hogy a MÚK tagjai beléphetnek a Sajtószakszervezetbe, mert így könnyebben jutnak nemzetközi újságíró igazolványhoz.

A tanácskozáson résztvevő Zacsek Gyula MDF-es országgyűlési képviselő, olvasói minőségében egy alapítványt javasolt azon újságírók javára, akiket a MÚK-hoz tartozás miatt üldöznek majd.

Benedek István pedig zárszavában megerősítette, hogy a MÚK semmiféle faji, felekezeti különbséget nem kíván tenni. Csak azt nézi, ki érez magyarul.

Kósa Csaba elnöki székfoglalójában azt mondta, hogy a magyar újságíró-társadalmat kívánja szolgálni. A MÚK szervezete nem valami ellen, valamiért kíván fellépni.

A MÚOSZ CSAK LÁTSZÓLAG EGYEZKEDETT

Elindult valami tehát a médiában. Reménykedni lehetett, hogy esetleg megjelenik a nyilvánosságban a többszólamúság.

A pártállam volt famulusainak azonban eszük ágában sem volt az osztozkodás. A MÚOSZ látszólag készen állt az egyezkedésre a MÚK-kal, de a kommunista múltban harácsolt vagyomból [amivel azóta sem számoltak el], a pénzből, az állami és egyéb támogatásokból egy fillért sem voltak hajlandók átadni az új újságíró-szervezetnek.

Bencsik Gábor, a MÚOSZ főtitkára, mellette Stefka István és Kósa Csaba a MÚK-tól / Forrás: PS

Minden maradt a régiben. A kétféle eszmeiség nem közeledett egymáshoz.

Folytatjuk.

A vezető képen Havrilla Béláné, született Sticker Katalin és Wittner Mária látható, akiket ugyanezzel a módszerrel ("utcalányok") igyekeztek lejáratni / Fotó: MTI

Facebook hozzászólások

gyozo2018

2020-06-01 at 18:44

"az ilyesfajta liberális magyar értelmiségi"

Nem volt magyar.

Nem volt értelmiségi.

Eörsi belpesti, ócska, primitív újproli volt.

Bad Attitude

2020-06-01 at 21:23

Eörsinek igaza van.

Az anyja az valóban utcalány volt.

"belpesti, ócska, primitív újproli"

1.

Gáspár Anette

2020-06-01 at 18:49

“a sajtószabadság leple alatt mindenféle hazugságokkal lehet félrevezetni az embereket.”

Kiváltképp tombolt és tombol a vészhelyzet bejelentése óta.

Válasz

2.

Kerekferke

2020-06-01 at 18:50

“Pálffy G. István az újságírók szakmai hozzáértésének fontosságát hangsúlyozta, ebben a kérdésben nem lényeges a politikai múlt – szögezte le.”

Ő valóban tagja volt az MSZMP-nek.

Válasz

3.

gyozo2018

2020-06-01 at 18:53

“A pártállam volt famulusainak azonban eszük ágában sem volt az osztozkodás. A MÚOSZ látszólag készen állt az egyezkedésre a MÚK-kal, de a kommunista múltban harácsoló vagyonból [amivel azóta sem számoltak el], a pénzből, az állami és egyéb támogatásokból egy fillért sem voltak hajlandók átadni az új újságíró-szervezetnek.”

Hogyan számol el ezzel Bencsik Gábor, a MÚOSZ akkori főtitkára?!

Itt, vagy legalább a Demokratában megtehetné. Az tisztességes lehetne.

Válasz

4.

apro_marosan_petergabor

2020-06-01 at 23:16

Eörsi.

SZDSZ az SZDSZ. Kutyából nem lesz szalonna. Internacionalista újságíróból patrióta. Kún Bélából demokrata, Szamueliből fillantróp, Karácsonyból városépítő.

Válasz

o

Gáspár Anette

2020-06-01 at 23:32

Harácsony nem is ígérte, hogy várost épít.

Harácsonynak az a feladata, hogy a háttérembereivel együtt mindent porig romboljon.

Az összes ellopott kerületben, községben, városban ugyanez megy, koncepciózusan, következetesen.

Válasz

5.

IDEJE VAN!

2020-06-02 at 01:40

“Nekünk nem volt elég a koncepciók peregésének időszaka, nem volt elég a kádári megkorlátozások kora, nem volt elég 2006. véres októberé, s az azt követő, állami parancsra elkövetett bírói törvénytelen sorozat. Mi nem tanultunk a történelem tragikus korszakaiból. Mi engedjük tíz év alatt a fejünkbe nőni a demokrácia égése alatt mindazon civil szervezeteket és pártokat, amelyek de facto az Alaptörvény és a Btk. ellenében nemzetünk, hazánk, államformánk, társadalmi békénk ellen dolgoztak. Engedjük a bírák érzékenyítését is, s még ma is ott tartunk, hogy a hazaárulás kisebb vétek, mint a Clark Ádám téri fű vadhajtatásaira lépés.

Ma pedig? Csodálkozunk, hogy teljesen irreális perekben teljesen irreális ítéletek születnek, hogy bűnözők lehetnek jogi tanácsadók, pártelnökök, s Budapestet is a dilettantizmus kormányozza. Miért? Mert nincs rend, mert egy ócska szlogenre hagyatkozunk, amelynek sem értelme, sem szellemisége nincs, mert a fogalom sem létezik, illetve csupán egy ógörög, nevében rosszul fordított politikai csoport rövid uralmát idézi, s amelyre leginkább Schiller definíciója illenék.

Igen! Egy, a rendnélküliségből eredő, jogerős bírói döntés ügyében hozott határozatot a Kúria.

Jogszabályok szerint. Mert, ha valamely szerv e kérdésben jogos döntést hozott, az egyedül a Kúria volt.

Kár tehát őket gyaláznunk, az eredeti döntést hozó bíró helyett, a pert indító Soros-szervezet helyett, a randalírozó és/vagy iskolát nem is látogató romák helyett, a „megnépszavazott” Stop Soros törvény be nem tartói helyett! Hiszen, amikor egy perben pénzbírságot szabnak ki, akkor maximum ötforintosokkal lehet borsot törni a felperes orra alá. Nem lehet Boci csokiban leróni a büntetést, mert mi úgy döntünk, hogy az illető elinná. Övé, igya el!

A tanulság Gyöngyöspata ügyében az, hogy volt lehetőségünk... lett volna lehetőségünk arra, hogy mindez ne történhessék meg. Rendet tehetünk volna, hiszen uniós gazdáink így is, úgy is, megtagadnák a szót Varga Judittól... az ő demokráciájuk nevében. A másik tanulság: demokrácia ide, vagy oda, meg kellene érteni, értenünk végre, hogy csak egy fenekünk van... az pedig két nyereghez igen kevés!”